

sygn. akt II Cz 370/15

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy II Wydział Cywilny - Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Piotr Starosta

Sędziowie: SO Irena Dobosiewicz

SO Tomasz Adamski (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 28 maja 2015 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku wierzyciela (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w D.**

z udziałem dłużnika **Skarbu Państwa - Trzeciego Urzędu Skarbowego w B.**

o egzekucję świadczenia pieniężnego

w przedmiocie skargi dłużnika na postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy M. A. z dnia 9 stycznia 2015 r. w sprawie Km 20/15 w zakresie punktu 3, dotyczącego obciążenia dłużnika kosztami postępowania egzekucyjnego kwocie 198,64 zł

na skutek zażalenia wierzyciela na postanowienie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 23 marca 2015 r., sygn. akt XII Co 1085/15

postanawia:

oddalić zażalenie.

sygn. akt: II Cz 370/15

UZASADNIENIE

Dłużnik Skarb Państwa - Trzeci Urząd Skarbowy w B. złożył skargę na postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy M. A. z dnia 9 stycznia 2015 r. w sprawie Km 20/15 w zakresie punktu 3, dotyczącego obciążenia go kosztami postępowania w kwocie 198,64 zł. W uzasadnieniu wskazał, że Komornik w dniu 2 stycznia 2015 r. wszczął przeciwko niemu egzekucję z wniosku wierzyciela (...) Sp. z o.o. w D.. Wniosek egzekucyjny zdaniem skarżącego nie był uzasadniony, albowiem świadczenie zostało dobrowolnie spełnione. Dłużnik kontaktował się z wierzycielem oraz złożył mu oświadczenie o potrąceniu, w związku z tym skarżący zaznaczył, że swoim postępowaniem nie dał podstaw do wszczęcia postępowania egzekucyjnego, dlatego też nie powinien ponosić ujemnych konsekwencji działania wierzyciela.

Komornik ustosunkowując się do skargi wniósł o jej odrzucenie jako całkowicie bezzasadnej.

Postanowieniem z dnia 23 marca 2015 r. Sąd Rejonowy w Bydgoszczy zmienił postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy M. A. z dnia 9 stycznia 2015 r. w sprawie Km20/15 w ten sposób, że

kosztami postępowania egzekucyjnego w kwocie 198,64 zł obciążył wierzyciela, którego wezwał do uiszczenia tej kwoty Komornikowi w terminie 7 dni od dnia doręczenia postanowienia.

W uzasadnieniu Sąd wskazał, że postępowanie egzekucyjne zostało wszczęte w dniu 2 stycznia 2015 r., gdyż tego dnia wpłynął wniosek w tym względzie wraz z tytułem wykonawczym. Jednakże z racji zajęcia wierzytelności przypadającej wierzycielowi przez administracyjny organ egzekucyjny - Naczelnika Pierwszego Urzędu Skarbowego w B., dłużnik dnia 11 grudnia 2014 r. dokonał przelewu zgodnie z zajęciem o czym poinformował wierzyciela korespondencją z dnia 18 grudnia 2014 r., odebraną 31 grudnia 2014 r. Wobec powyższego wierzyciel 9 stycznia 2014 r. cofnął wniosek egzekucyjny z uwagi uzyskania informacji o zajęciu.

Sąd zwrócił następnie uwagę na art. 49 ust. 2 i 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. 2011 r. nr 231, poz. 1376 ze zm.; dalej: „u.k.s.e.”) oraz na art. 823 k.p.c., po czym w oparciu o poglądy doktryny wskazał, że ustawa nie

1

wyjaśnia na czym polega niecelowe wszczęcie postępowania egzekucyjnego. Nie ulega wątpliwości, że unormowanie zawarte w art. 49 ust. 4 u.k.s.e. nawiązuje do art. 770 k.p.c., zgodnie z którym niecelowość egzekucji występuje wówczas, gdy dłużnik nie dał powodu do wszczęcia przeciwko niemu egzekucji ze względu na dobrowolną realizację obowiązku świadczenia stwierdzonego tytułem wykonawczym.

W niniejszej sprawie postępowanie egzekucyjne zostało umorzone na wniosek wierzyciela, a dłużnik wykazał, że egzekucja została wszczęta niecelowo. Sąd stwierdził, że po wydaniu wyroku obejmującego przedmiotową wierzytelność dłużnik kontaktów się z wierzycielem, a nadto z racji dokonanego zajęcia, 11 grudnia 2014 r. dłużnik wykonał przelew na rzecz wierzyciela realizując tym samym przedmiotowy tytuł wykonawczy. Wierzyciel odebrał informację o tym fakcie 31 grudnia 2014 r., jednakże dopiero dnia 9 stycznia 2015 r. cofnął wniosek egzekucyjny.

Wobec tego, zdaniem Sądu, wierzyciel nie dochował należytej staranności składając wniosek o wszczęcie egzekucji. W dniu 2 stycznia 2015 r. nie istniała bowiem wierzytelność objęta wnioskiem egzekucyjnym. Dłużnik nie dał zatem żadnych podstaw do wszczęcia przeciwko niemu postępowania egzekucyjnego, dlatego też nie powinien ponosić jego kosztów. Sąd przy tym zaznaczył, że z racji braku zarzutu co do wysokości kosztów, kwestia ta nie była badana.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 767 k.p.c. w zw. z art. 770 k.p.c. w zw. z art. 49 ust. 4 u.k.s.e. orzekł jak w sentencji postanowienia.

Zażalenie na postanowienie złożył wierzyciel zarzucając Sądowi pierwszej instancji naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez uznanie wbrew zgromadzonemu materiałowi dowodowemu, w postaci pieczęci na kopercie, w której dostarczono wniosek, że wniosek egzekucyjny został złożony w dniu 2 stycznia 2015 r., gdy w rzeczywistości został wysłany listem poleconym w dniu 30 grudnia 2014 r., co miało wpływ na wydane postanowienie. Nadto wierzyciel wskazał, że Sąd Rejonowy uchybił przepisom art. 49 ust. 4 u.k.s.e. i art. 770 k.p.c. uznając, że egzekucja została wszczęta niecelowo w sytuacji, gdy wierzyciel dowiedział się o zajęciu należności i uiszczeniu długu dopiero po wysłaniu wniosku o wszczęcie egzekucji. Wskazując na powyższe wierzyciel wniósł o zmianę zaskarżone postanowienia poprzez oddalenie skargi dłużnika.

Dłużnik w odpowiedzi na zażalenie wniósł o oddalenie złożonego środka zaskarżenia.

2

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne.

Biorąc pod uwagę całokształt materiału zgromadzonego w sprawie, w tym treść dokumentów zawartych w aktach postępowania egzekucyjnego o sygn. Km 20/15, podzielić należy konkluzję poczynioną przez Sąd pierwszej instancji, która legła u podstaw zaskarżonego postanowienia, że w chwili wszczęcia egzekucji wierzytelność nie istniała, a dłużnik swoim postępowaniem nie dał podstaw wierzycielowi do wystąpienia z wnioskiem egzekucyjnym do Komornika. W konsekwencji tego słusznie Sąd Rejonowy obciążył wierzyciela kosztami w postaci opłaty stosunkowej i wydatków poniesionych w toku egzekucji z racji niecelowego wszczęcia tego postępowania (art. 49 ust. 4 u.k.s.e.).

Wskazać bowiem należy, że wierzyciel, który bez potrzeby powoduje wszczęcie egzekucji w sytuacji, gdy dłużnik zachowuje się zgodnie z treścią tytułu wykonawczego, sam powinien ponieść wywołane tym postępowaniem koszty egzekucyjne przysługujące organowi egzekucyjnemu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 09.09.1987 r., III CRN 233/87, OSNC 1989, nr 10, poz. 161).

Wierzyciel - reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika - oparł swoje zażalenie na stwierdzeniu, że wniosek egzekucyjny został wysłany listem poleconym w dniu 30 grudnia 2014 r., co potwierdzać ma pieczęć znajdująca się na kopercie, w których został przesłany przedmiotowy wniosek, a zatem dzień przed uzyskaniem informacji od dłużnika o zajęciu wierzytelności i dokonaniem przelewu. Tymczasem w aktach sprawy Km 20/15, oprócz wniosku egzekucyjnego opatrzonego datą 30 grudnia 2014 r., nie ma koperty, na którą powołuje się wierzyciel. Wiadome jest tylko, że przedmiotowy wniosek wszczynający postępowanie egzekucyjne wpłynął do Komornika w dniu 2 stycznia 2015 r., o czym świadczy pieczęć widniejąca na tym piśmie. Wobec tego stwierdzić należy, że wierzyciel nie udowodnił, do czego był zobowiązany chcąc uzyskać pozytywne dla siebie rozstrzygnięcie, aby wysłał wniosek egzekucyjny jeszcze przed uzyskaniem informacji o poleceniu przelewu przez dłużnika, albowiem z okoliczności sprawy wynika, że równie dobrze mogło to nastąpić w dniu 31 grudnia 2014 r., a zatem po uzyskaniu wiedzy o zajęciu i przelewie.

Dodatkowo, na niekorzyść argumentacji zawartej w zażaleniu świadczy okoliczność, że wierzyciel dopiero w dniu 9 stycznia 2015 r., a zatem 9 dni po tym jak uzyskał wiadomość o zaspokojeniu wierzytelności, cofnął wniosek egzekucyjny. Oceniając takie działanie wierzyciela Sąd pierwszej instancji słusznie doszedł do wniosku, że nie dochował on należytej staranności w niniejszej sprawie.

3

Nadto przy ocenie sprawy nie może uciekać z pola widzenia fakt, że już od początku grudnia 2014 r. strony podejmowały rozmowy celem zaspokojenia długu wynikającego z tytułu wykonawczego. Zatem pośpiech ze strony wierzyciela był w tym wypadku niczym nieuzasadniony.

W tym stanie rzeczy nie było zatem podstaw do uwzględnienia wywiedzionego zażalenia. W świetle materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Sąd pierwszej instancji prawidłowo przyjął, że dłużnik nie dał podstaw do wszczęcia egzekucji, co w konsekwencji czyni wierzyciela zobowiązanym do zwrotu kosztów wywołanych wystąpieniem z niecelowym wnioskiem egzekucyjnym.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy zna podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw., z art. 13 § 2 k.p.c. oddalił zażalenie jako niezasadne.

4